

Zimowa Szkoła Leśna

X Sesja

**„Współczesne problemy komunikacji społecznej
i edukacji w leśnictwie”**

WNIOSKI

1. Dynamiczne zmiany środowiskowe, gospodarcze i społeczne mają istotny wpływ na kształtowanie oczekiwań społecznych związanych z lasami i gospodarką leśną oraz postrzeganie zawodu leśnika. Przed środowiskiem zawodowym leśników stoją wyzwania związane z poprawą komunikacji i prowadzeniem nowoczesnej edukacji środowiskowej, stanowiącej klucz do kształtowania postaw i budowania odpowiedzialnego społeczeństwa.

2. Od ponad dwóch dekad edukacja leśna jest bardzo istotnym elementem statutowej działalności Lasów Państwowych. Sprostanie wyzwaniom edukacyjnym wiąże się z potrzebą ciągłego i szerokiego kształcenia kadr edukatorów leśnych. Praca edukatorów wymaga specyficznego przygotowania i szczególnego zaangażowania. Ich kształcenie powinno mieć charakter systemowy i bazować na aktualnej, nowoczesnej wiedzy oraz kłaść nacisk na doskonalenie umiejętności i kompetencji społecznych.

3. Wprowadzona w 2017 r. nowa podstawa programowa zawiera liczne odniesienia do edukacji leśnej, w tym do działań prowadzonych przez Lasy Państwowe. Wprowadzone zmiany otwierają szerokie możliwości współpracy edukatorów leśnych z nauczycielami i pozwalają na korzystanie z infrastruktury oraz oferty edukacyjnej Lasów Państwowych w procesie edukacji formalnej.

4. Szeroka edukacja leśna wymaga zastosowania zróżnicowanych sposobów dotarcia do odbiorców. W przekazywaniu wiedzy i kształtowaniu postaw należy korzystać zarówno z tradycyjnych i sprawdzonych metod (lekcje, pogadanki, warsztaty itp.), jak i nowoczesnych narzędzi komunikacji (aplikacje mobilne, media społecznościowe), co pozwoli zwiększyć zasięg i efektywność przekazu wiedzy.

5. Wskazane jest podejmowanie oceny efektywności działań z zakresu edukacji leśnej prowadzonej przez jednostki organizacyjne Lasów Państwowych. Ocena realizowanych zadań pozwoli na skuteczne dostosowywanie treści i metod edukacji do aktualnych potrzeb i oczekiwań różnych grup odbiorców, a także umożliwi racjonalne i efektywne wykorzystywanie środków finansowych przeznaczanych na ten cel.

6. Prowadzenie trwałej, wielofunkcyjnej gospodarki leśnej w zmieniających się warunkach przyrodniczych, gospodarczych i społecznych wymaga ciągłego doskonalenia systemu szkolnictwa leśnego (na poziomie średnim i wyższym) oraz rozwijania systemu ustawicznego kształcenia i doskonalenia kadr w leśnictwie. Wskazane jest poszukiwanie nowych form i metod przekazu wiedzy oraz dostosowywanie przekazywanych treści do potrzeb praktyki leśnej.

7. Konieczne jest utrzymanie i wzmocnienie powiązań między nauką i szkolnictwem a praktyką leśną, pozwalających na wymianę i uzupełnianie się wiedzy teoretycznej i praktycznej. Edukacja zawodowa powinna opierać się na aktualnej wiedzy na temat funkcjonowania ekosystemów leśnych i sposobów prowadzenia gospodarki leśnej. Niezbędne jest rozwijanie potencjału i infrastruktury badań leśnych, zarówno podstawowych, jak i stosowanych, tak aby mogły one w jak największym stopniu wspierać prowadzenie gospodarki leśnej w warunkach rosnących oczekiwań społecznych wobec lasów i leśnictwa.

8. Kluczową rolę w rozpowszechnianiu wyników badań naukowych odgrywają czasopisma naukowe. Należy dążyć do ciągłego podnoszenia ich jakości i pozycji zgodnie z przyjętymi standardami międzynarodowymi. Z kolei czasopisma branżowe i popularnonaukowe są ważnym, sprawdzonym i uznanym forum wymiany informacji o lasach i leśnictwie, popularyzacji wyników badań leśnych oraz prowadzenia polemiki.

9. Istotnym ogniwem w propagowaniu wiedzy leśnej oraz zachowaniu łączności między nauką i praktyką leśną a społeczeństwem są stowarzyszenia leśne (m.in. Polskie Towarzystwo Leśne, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa oraz Towarzystwo Przyjaciół Lasu). Ich działalność popularyzatorska, edukacyjna, ekspercka i doradcza powinna być nadal rozwijana i wspierana.

10. Celem komunikowania się jest stałe i dynamiczne kształtowanie, modyfikacja bądź zmiana wiedzy, postaw i zachowań zgodnych z wartościami i interesami oddziałujących na siebie osób. Należy dokładać wszelkich starań, aby komunikacja w środowisku leśników i w ich kontaktach z otoczeniem odbywała się z poszanowaniem zasad etycznych, w atmosferze szacunku i otwartości oraz dążenia do dotarcia do prawdy.

11. Brak komunikacji w obrębie organizacji bezpośrednio zagraża osiągnięciu celów tej organizacji i może świadczyć o głębszych konfliktach w jej obrębie. Należy dążyć do stworzenia i utrzymania skutecznych sposobów komunikacji w obrębie organizacji leśnych.

12. Prowadzenie trwałej, wielofunkcyjnej gospodarki leśnej wymaga od leśników nawiązania i utrzymania współpracy z różnymi grupami interesariuszy. Stworzenie płaszczyzny dialogu i wymiany informacji z zainteresowanymi stronami pozwala na uniknięcie lub złagodzenie sytuacji konfliktowych, wpływa na poprawę wizerunku Lasów Państwowych i prowadzi do lepszego zrozumienia pracy leśników.

13. Dynamiczny rozwój technologii informacyjnych stawia przed Lasami Państwowymi nowe wyzwania w zakresie komunikacji ze społeczeństwem. Coraz większego znaczenia nabierają portale społecznościowe. Aktywny kontakt informacyjny z interesariuszami wymaga stałego i profesjonalnego kształtowania wizerunku całej organizacji, na poziomie centralnym i lokalnym, zarówno w tradycyjnych, jak i nowoczesnych mediach.

14. Skuteczne budowanie wizerunku Lasów Państwowych wymaga tworzenia i ciągłego edukowania kadr w zakresie komunikacji. Regularnymi szkoleniami w zakresie efektywnej komunikacji i komunikacji kryzysowej powinni być objęci wszyscy pracownicy na kluczowych stanowiskach kierowniczych na różnych poziomach zarządzania. Należy dążyć do zachowania trwałości kadrowej osób posiadających kompetencje w zakresie komunikacji.